

nitariis. És necessari que els nens prenguin el sol. La seva pell fosca filtra els raigs solars, de per si més dèbils aquí que més a prop de l'Equador. És imprescindible per als nens el fet de prendre el sol perquè els ossos el necessiten per no patir raquitisme.

Recordava que en algun cas havia resultat molt difícil estendre la investigació d'una anèmia detectada en un petit, a la seva família. Algun tipus d'anèmia ve produïda per una qüestió genètica i es dóna amb major freqüència en africans. Curiosament, aquest defecte ha pogut resultar beneficiós a molta gent que viu en zones on la malària és un mal endèmic, perquè així el paràsit no ha tingut avantatges per reproduir-se i la persona afectada no ha sofert tota la violència de la malaltia. Aquí, però resulta perniciososa, s'ha de detectar, facilitar consell genètic als pares i investigar tota la família, per extensa que sigui.

M'han explicat com en resulta de problemàtic a nivell hospitalari el fet que més de dues persones tinguin un historial clínic sota el mateix nom i en la mateixa carpeta. Com a professionals segurament ens sentim irritats i enganyats, però, què hem de dir d'una atenció sanitària pública que exclou i ignora als éssers humans que no estan documentats? No li queden molts recursos al pobre, amén de la picaresca, per salvar aquest forat negre. És cert que podrà recórrer a la medicina privada, però no podrà pagar-la. Tampoc podrà anar a la farmàcia a buscar la medicació que se li recomani. Si per desgràcia no es limita la cosa a una atenció clínica,

sinó que es precisen exploracions complementàries i, en el pitjor dels casos, una intervenció, podem imaginar-nos per un moment el desplegament imaginatiu necessari que haurà de realitzar un individu per fer valer un dels seus drets de ser humà: el dret a la salut.

Tant de bo se'n recordin, si ho saben, de demanar les seves vacunes, tant les que es promocionen a nivell nacional dins de les campanyes de Medicina Preventiva, com les que necessiten si tornen de vacances al seu país. Resulta impressionant la prevalència tan alta que té l'hepatitis B en els països de la costa occidental de l'Àfrica Central. El problema és que si la malaltia es fa crònica, resulta moltes vegades letal. Així doncs, si no s'han contagiats, es poden vacunar. Si ja són portadors, serà bo investigar la seva parella i protegir-la!

Quan tornin a la seva terra, poden portar malalties contretes aquí, com la Sida. Encara que aquesta malaltia sembla que s'havia originat a l'Àfrica, un serotip més agressiu que el que habitualment es troba allà, s'ha desenvolupat a Europa i Amèrica. Ara, una malaltia exportada d'Europa a l'Àfrica és aquesta.

No és una esperança a títol personal la que manifesto, sinó una necessitat col·lectiva que ens implica a tots sense excepció. Hem de conèixer als que ens envolten i aprendre a exercir la tolerància. No hi ha cap altra manera d'avançar, però sí moltes per retrocedir.

Nadette Viñamata i Rosa Maria Jaumà són metgeses de l'Àrea Bàsica de Salut de Salt

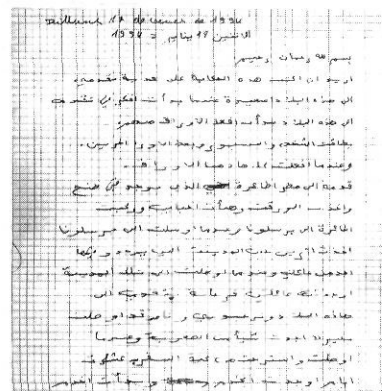
Mohamed, un immigrant marroquí satisfet.

Començo a escriure.

Vull escriure aquesta història des de quan volia venir a aquest país.

Quan vaig decidir-me a venir, vaig començar per arreglar els papers: primer el carnet d'identitat, el passaport i molts altres documents.

Quan ja tenia tota la paperassa vaig anar a Tànger i em vaig comprar el bitllet de l'avió. Quan va ser l'hora, vaig pujar a l'avió fins a Barcelona, i a l'arribada vaig agafar el tren fins al poble on vivia la meua família.

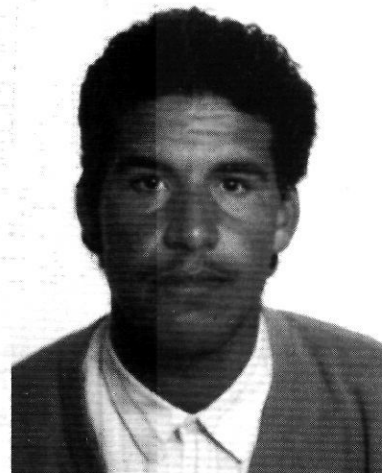
A l'arribada ja m'esperaven, i quan em van veure es van posar molt contents que vingüés amb ells.

Vaig quedar-me descansant deu dies i vaig començar a treballar amb ells.

Ara, gràcies a Déu, estic molt bé. Treballo i estic molt a gust amb molta gent del poble.

Això és tot el que volia dir. Fins una altra i gràcies.

Mohamed

adultes, dels monitors i líders associatius dels propis col·lectius o dels professionals i voluntaris del treball social mantenen, a les comarques gironines, un treball exemplar. El nombre de seminaris, cursos, conferències i actes diversos, articles, festes, etc. relacionats amb l'educació de les minories ètniques són un indicador d'una sensibilitat digna de millor causa. *L'Informe de Girona* (4) és ja un marc de treball imprescindible aquí i fora d'aquí... En una paraula: a la importància del fet migratori gironí (les xifres absolutes en algun col·lectiu, però, especialment les relatives en el conjunt de la immigració extracomunitària, entre altres factors, ens situen en un terreny molt propici per treballar en la recerca de models d'intervenció) s'ha donat una resposta positiva des dels professionals de la pedagogia i de l'educació social.

Aquest patrimoni humà i pedagògic, però, no ha merescut encara l'atenció social i política suficient per tal de consolidar allò que, començant des de la precarietat i el voluntarisme militant, representa l'inici del camí «vers una educació en i per a una societat intercultural» com titulava l'Informe de Girona el capítol de la formació.

I és que, mentre la convivència intercultural sigui el resultat de concepcions culturals assimilacionistes i de polítiques migratòries centrades en el menyspreu de la dignitat de la persona humana, l'educació té molt

poques coses a dir. Mentre que el cinquè aniversari de l'experiència formativa catalana, segurament més reconeguda arreu d'Europa (5), no hagi merescut cap reconeixement ni ajut per part de les nostres autoritats educatives, *l'Informe de Girona* —que tothom ha fet seu i ha elogiat— és lletra més que morta; és la crònica de la doble moral d'un país que amaga la seva incapacitat per construir una societat amb rostre humà.

Què cal fer?

Ho hem dit al principi i ho repetim ara: cal retornar la categoria de ciutadans a les persones que viuen a cadascun dels nostres pobles i ciutats, amb independència del seu origen, de la seva ètnia, cultura, religió, condició social o qualsevol altra diferència, reconeixent els seus drets civils i polítics i treballant tot el teixit social, des de l'eliminació d'actituds etnocèntriques i el respecte a la diversitat, en la línia de fer de la solidaritat un valor fonamental en la nostra societat. Només així podrem parlar d'una veritable igualtat d'oportunitats i, per tant, de l'inici d'un diàleg educatiu des d'una perspectiva intercultural. La Universitat i el sistema educatiu, la ciutat, els mitjans de comunicació, els poders públics i la societat civil, cadascun de nosaltres ha de comprometre recursos i esforços per tal d'avançar en aquesta línia. Després, els tècnics ja estudiaran mèt-

Malick, l'afany per aprendre a l'escola Samba Kubaly

Vaig venir a Espanya com a treballador immigrant l'any 1989, cosa normal en la vida.

Quan vaig arribar a aquest país tenia moltes dificultats amb la llengua espanyola i catalana, no tenia feina i molt poc coneixement de la llengua, la cultura... vaig enviar una carta a la família explicant-los que estava en un país molt llunyà i molt diferent d'Àfrica.

Estava molt preocupat per la meua vida. Gràcies a l'Escola Samba Kubally vaig aprendre espanyol i català. Samba Kubally és una escola d'immigrants organitzada per l'associació GRAMC.

Amb la meua experiència vaig conèixer persones que em van ajudar a trobar feina. Mentrestant veia que passaven coses molt estranyes. Era el racisme. Quan jo estava a Àfrica els blancs eren respectats com els altres, en canvi aquí hi ha molts racistes. Contra els negres, però no ho són tots, la majoria són racistes.

Malick Jagona

